

Umberto Eco-nak,
a *hEllÉk.Let* lektorának jelentése
Immanuel Kant „A gyakorlati ész kritikája”
című, elbírálásra benyújtott művéről

Elolvastam Vittorio Saltinivel, és ő azt mondta, hogy ez a Kant nem egy nagy etvasz. De azért belelapoztam, egy erkölcsről szóló könyv, ha nem túl vastag, végül is beleférne a filozófiai kiskönyvtárunkba, később átvehetné, mondjuk, valamelyik egyetem. Igen ám, de a német kiadó azt mondta, hogy ha átvesszük, akkor kötelesek vagyunk kiadni nemcsak a korábbi Kant-művet, ami egy eléggé hatalmas, legalább kétkötetes ügy, hanem azt is, amit még csak most ír a pasas, a művészetről vagy az ítélőerőről, nem is tudom. Ráadásul majdnem ugyanaz a címe mind a három könyvnek, úgyhogy vagy együtt áruljuk őket, dobozban (és persze megfizethetetlen áron), vagy az lesz, hogy az olvasó összekeveri őket a könyvesboltban, és azt mondja: „ja, ezt már olvastam”. Még úgy járunk, mint annak a domonkosnak a *Summá*-jával amit kiadtunk fordítani, de aztán kénytelenek lettünk átadni a jogokat a Mariettinek, mert túl sokba került.

Sőt. A német ügynök azt mondta, hogy szerződünk le ennek a Kantnak a kisebb műveire is, amikből annyi van, mint a nyű, még valami csillagászati izé is. Tegnapelőtt megpróbáltam rátelefonálni a königsbergi számán, gondoltam, hátha meg tudunk egyezni egyetlen könyvben is, de a bejárónő vette fel, és azt mondta, hogy a nagyságos úr házon kívül van, öt és hat között kár is hívnom, mert olyankor sétál, de három és négy között se telefonáljak, mert akkor meg szundít és így tovább. Én bizony óvakodnék az ilyen emberektől, a végén még ránk rohad az egész raktárkészlet.